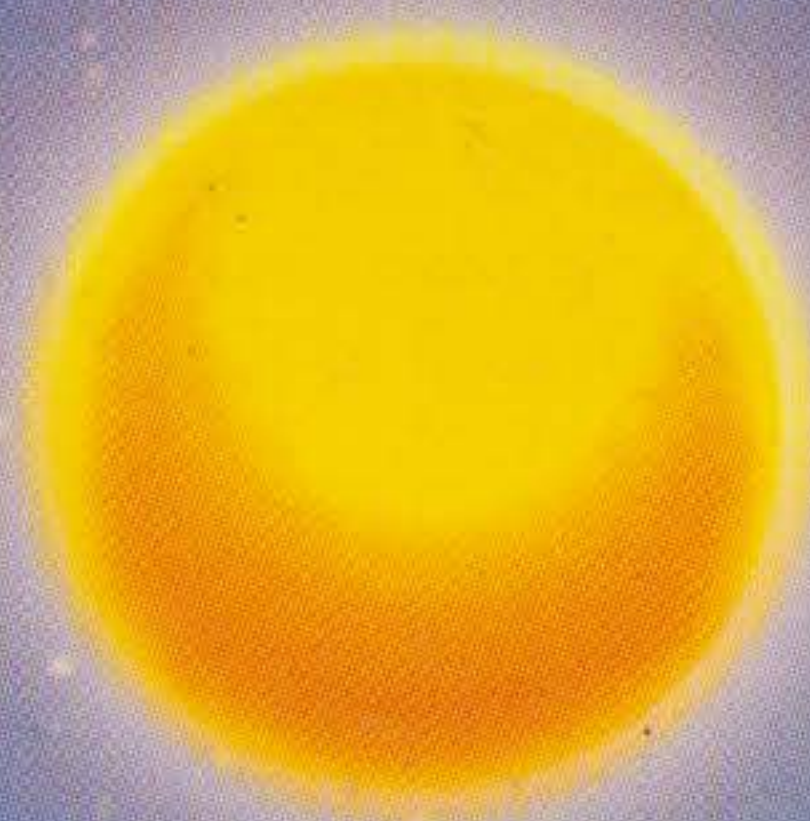

Sol

Hercòlubus

Terra

HERCÒLUBUS O PLANETA VERMELL

V.M. RABOLÚ

V. M. Rabolú

HERCÒLUBUS
O PLANETA VERMELL

HERCÒLUBUS
O PLANETA VERMELL

HERCÒLUBUS O PLANETA VERMELL
Joaquín Enrique Amórtégui Valbuena
(V.M. Rabolú)

Títol de l'edició original Colombiana:
HERCÓLUBUS O PLANETA ROJO

La presentació d'aquesta obra és propietat de l'autor.

Tots els drets reservats.
La reproducció o difusió total o parcial d'aquesta obra
per qualsevol procediment electrònic o mecànic,
compresos la ràdio, la televisió o l'internet,
resta rigorosament prohibida sense l'autorització
escrita de l'editor

Primera edició: desembre de 2004.

© Ediciones Humanidad
Editat a Espanya per A. Prats (amb drets cedits)

ISBN 84-609-2880-2
Dipòsit legal: BU-469/2004

Impressió: Imprenta Santos, S.L.
Burgos, España.

INTRODUCCIÓ

Aquest llibre el vaig escriure amb molt de sacrifici, ajagut en un llit sense poder-me llevar ni poder-me asseure; però en veure la necessitat que hi ha d'avisar la Humanitat del cataclisme que ve, vaig fer un gran esforç.

Aquest missatge el dedico a la Humanitat, com a darrer recurs, perquè no hi ha res més a fer.

(V.M. Rabolú)

HERCÒLUBUS O PLANETA VERMELL

La Humanitat està embadalida amb els pronòstics dels falsament anomenats científics, que no fan res més que omplir-la de mentides, desfigurant la veritat. Parlarem ara d'Hercòlubus o Planeta Vermell, que ve cap a la Terra.

Els científics, segons versions, fins i tot l'han pesat. Diuen que fa tantes tones i tant de diàmetre, com si es tractés d'una joguina d'infants. Però no és així. L'Hercòlubus o Planeta Vermell és cinc o sis vegades més gran que Júpiter. És un gran gegant i no hi ha res que l'aturi o el desvii.

Els terrícoles creuen que és una joguina i realment és el principi de la fi del planeta Terra. Ja ha arribat. Això ho saben els altres mons del nostre sistema solar i tenen molt d'afany per ajudar-nos a evitar el cataclisme. Però ningú no podrà aturar-lo perquè aquest és el càstig que ens mereixem i per acabar amb tanta maldat.

Faig saber que l'Hercòlubus és una creació, com el nostre món. Té la seva Humanitat que habita en ell, tan perversa com la d'aquí. Cada planeta, cada món, té la seva Humanitat. Que no es creguin els senyors científics que atacaran aquell planeta i el destruïran, perquè allí també tenen les seves armes i que en qualsevol moment poden respondre i fer-nos desaparèixer. Si els ataquen ells es defenen i la fi seria molt més ràpida.

Resulta i passa que, en el vaivé de la vida, tot retorna al seu principi o a la seva fi. En el continent Atlant va succeir el mateix cas, amb menor intensitat, però en aquest retorn dels esdeveniments el nostre planeta no aguantarà ni tan sols que l'altre passi molt prop sense el risc de quedar esmicolat. Això ho desconeixen els senyors científics perquè es creuen molt poderosos amb les seves armes capaces de destruir un gegant com aquell, però estan molt equivocats.

El que esdevindrà dintre de poc temps és la desintegració de la famosa *Torre de Babel* que han construït. Ja l'han acabada i ara vénen les conseqüències negatives per a tota la Humanitat.

Això ho poden negar els científics amb les seves teories, tal com ho estan fent i com ho han fet. Han desfigurat la veritat només per orgull, vanitat i desig de poder. Se'n riuran com ases bramant perquè no són capaços de mesurar les conseqüències del que han fet: han plagat el planeta amb bombes atòmiques per apoderar-se'n i no tenen en compte que existeix Déu i la seva Justícia, qui ho aixafarà tot. A les bèsties no se'ls pot parlar de Déu perquè bramen i amb els fets el neguen. Es creuen déus i això no és pas així.

Aquestes falsament anomenades potències d'avui en dia quedaran a la ruïna tant econòmicament com moralment, perquè el diner desapareixerà d'aquí a molt poc i la fam i la misèria les acabarà. No aguantaran ni una batzegada i quedaran paralizades per la por i el terror. Aleshores s'adonaran veritablement que existeix la Justícia Divina per a castigar la perversitat.

Això que està passant ara, que tothom està entretingut buscant diner a qualsevol preu, va succeir a l'Atlàntida exactament, on el déu d'aquella època era el diner: les religions el dibuixen com un vedell d'or.

Així mateix, en aquesta època el diner és el déu i estan totalment equivocats.

Els rics, que tant udolen ara de poder, seran els més infeliços perquè no en faran res de tenir quantitats de diner, quan no hi hagi ni qui vengui ni qui compri. S'agenollaran i ploraran demanant un plat de menjar, i udolaran com gossos.

Quan l'Hercòlubus s'apropi més a la Terra, quan es posi al costat del Sol, les epidèmies mortíferes començaran a escampar-se per tot el planeta i els metges o la ciència oficial no sabran de quines malalties es tracta ni amb què es curen. Es quedaran mans enlaire davant les epidèmies. La vida al nostre planeta començarà a desaparèixer i és aquí on la Humanitat haurà de menjar cadàvers del seu proïsme, degut a la fam arrasadora i a la calor insuportable.

Arribarà el moment de la tragèdia, de l'obscuritat: sismes, terratrèmols, moviments de mar. Els éssers humans es desequilibraran mentalment al no poder menjar ni dormir i, en veure el perill, es llençaran al precipici en massa, totalment folls.

Aquesta raça desapareixerà. No quedarà vida al planeta i la Terra s'enfonsarà a l'oceà, perquè la Humanitat ha arribat a la perversitat més gran, ja vol passar el mal a altres planetes i això no li ho permetran.

Els científics i tot el món estan plens de pànic, sense haver començat la destrucció encara. Però el temor a Déu no existeix en cap terrícola. Es creuen amos i senyors de la vida, creuen que són poderosos i ara veuran que sí que existeix la Justícia Divina, que ens jutja d'acord a les nostres obres.

El que afirmo en aquest llibre és una profecia a molt curt termini, perquè em consta el final del planeta, el conec. No estic espantant sinó prevenint, perquè m'angoixa aquesta pobra Humanitat. Els fets no es faran esperar i no hem de perdre temps en coses il·lusòries.

ELS ASSAIGS NUCLEARS I L'OCEÀ

Estem en un carreró sense sortida.

Ja hem parlat de l'Hercòlubus més aviat per damunt, sense aprofundir massa per tal de no espantar, de no esverar la gent. Anem a veure un altre perill mortal i destructiu, que ningú podrà aturar. Es tracta dels assaigs nuclears a l'oceà.

Hi ha grans esquerdes al llarg del mar, molt profundes, que ja estan fent contacte amb el foc de la Terra. Això és degut precisament als assaigs nuclears que estan fent els científics i les potències, que es creuen potències, sense mesurar les conseqüències de les barbaritats que han comès i estan cometent contra el planeta i contra la Humanitat.

El foc de la Terra ja ha començat a fer contacte amb l'aigua i els ciclons ja s'estan fent veure. Els senyors nord-americans ho anomenen el fenomen del "Niño". No és el "Niño", és el contacte

del foc de la Terra amb l'aigua, que s'està estenent per l'oceà. D'acord amb l'esquerdament sorgiran sismes de mar, terratrèmols, coses espantoses a l'aigua i la terra i no quedarà cap ciutat costanera que no sigui arrasada. I començarà l'enfonsament del nostre planeta a l'oceà, perquè ja s'ha mogut l'eix de la Terra per tots els assaigs que estan fent.

L'eix de la Terra ja és fora del seu lloc, i amb sismes, terratrèmols i moviments de mar, acabarà d'afluixar-se i vindrà l'enfonsament. No cregueu, estimat lector, que el planeta s'enfonsarà de sobte. Aquest és un procés llarg, lent, angosiós i dolorós, que haurà de passar la Humanitat. S'anirà enfonsant per parts a l'oceà, fins arribar a la seva fi.

Els senyors científics no mesuren les atrocitats que han comès contra la Creació, i seran víctimes del seu propi invent. Ja existeixen monstres, bèsties salvatges al fons del mar, que s'han nodrit amb energia atòmica. El calentament de les aigües les farà sortir a buscar refugi. Arribaran a les ciutats costaneres i ho arrasaran tot, cases, edificis, embarcacions i gent, perquè aquestes bèsties salvatges que s'han gestat amb energia

atòmica, són atòmiques. Aleshores, les bales tridimensionals no serviran sinó per enfurismar-les més. Això que estic dient és a curt termini.

I això no queda així. Del bullir de les aigües del mar amb el foc de la Terra, en sorgeix un vapor tan impressionant que ni els avions podran volar ni els vaixells podran navegar. Aquests vapors ennuvolaran el Sol, vindrà l'obscuritat total i la vida del nostre planeta s'acabarà. Jo us aconsello, amable lector, que no us mogueu d'on sou, perquè no hi ha on anar.

Els senyors científics ignoren totes aquestes conseqüències que han provocat amb les seves explosions atòmiques, els seus assaigs a l'oceà. Així doncs, que per molt científics que siguin són uns ignorants, bèsties salvatges, a qui no els importa inventar artefactes per destruir la Humanitat i destruir-se a si mateixos.

L'energia atòmica ha contaminat tot el mar i els animals que l'habiten. Lògicament, en nodrir-nos amb peix o determinats animals marins estem contaminant el nostre organisme. Com a recomanació doncs, millor no menjar-ne.

El mar, en ésser un cos vivent, inhala i exhala. En exhalar està contaminant l'oxigen que respirem i tota la vegetació. Vindrà l'alteració dels organismes humans i aleshores naixeran nens monstruosos, que alarmaran el món sencer, degut a aquesta contaminació general.

Vist el nostre planeta des d'altres dimensions superiors, allà ha desaparegut. El que veiem és un fangar groguenc, com si ens poséssim a bullir en un pot una mica de terra amb aigua. No es veu vida de cap espècie, ni de plantes ni d'animals ni humana. Tot és mort. Només cal que cristal·litzi a la Tercera Dimensió o món físic, per començar a desaparèixer del mapa, perquè tot ve de dalt cap a baix.

D'això que dic aquí, els científics, els intel·lectuals, se'n riuran amb grans rialles com un ase bramant, però quan arribi el moment seran els més covards. Ploraran sense saber què fer ni cap a on anar.

Aleshores, què esperem de la Humanitat? Esperem la seva fi. Els senyors que falsament s'anomenen científics sí que són científics, però

destructius, no constructius perquè la ciència l'usen per destruir tot allò que tingui vida.

Els pregunto als senyors científics, que són els que bramen tan fort: quina fórmula troben per evadir aquests problemes que amenacen amb destruir la Humanitat i el planeta? No hi ha més fórmula que la d'esperar el cataclisme. O si en tenen una d'eficaç, poden fer-nos-la saber?

ELS EXTRATERRESTRES

He vist pel·lícules, revistes dels senyors nord-americans, en què volen tancar la llum del sol amb un dit i s'equivoquen perquè a mi no em tapen la vista i molt menys em faran creure amb les seves teories ximples i imaginacions baixes, com ho estan fent amb la Humanitat.

Tal com estan fent amb l'Hercòlubus, que s'apropa a la Terra veloçment, rebaixant-lo fins atrevir-se a donar-li pes i mides, han fet amb els extraterrestres, deformant-los com gorilles, com animals. Aquesta és una gran mentida, és fals en un cent per cent, perquè els habitants dels altres planetes del nostre sistema solar i la nostra galàxia són superhomes i savis.

He tractat moltes vegades amb els extraterrestres. He anat a Venus i a Mart movent-me amb el meu Cos Astral conscientment i puc donar fe, testimoni, d'aquesta meravella d'habitants. No

trobo paraules per descriure la saviesa, la cultura i la vida angèlica que porten.

La vida a Venus

Els venusins tenen cossos perfectes: front ample, ulls blaus, nas recte, cabells rossos i una intel·ligència sorprenent. Medeixen més o menys d'1,30 a 1,40 metres d'alçada. Ningú no és més alt o més baix. No hi ha panxuts ni gent desfigurada, tots tenen figures angèliques: perfecció en homes i dones, perquè és un planeta amb la seva Humanitat ascendent, superior. No hi ha monstres com els que es veuen aquí.

Usen un cinturó ample envoltat de botons vermells, blaus i grocs, que s'encenen i s'apaguen com un far. Quan es veuen en perill premen un botó mare, que pot comparar-se a la sivella que tenim nosaltres als cinturons. Tan sols prement-lo es forma un cercle de foc capaç de desintegrar una bala i tot el que agafi al seu voltant.

A més d'això vaig veure una arma del tamany d'un paquet de tabac, manual, de butxaca. Tan sols prement un botó d'aquest aparell poden fer esclatar un turó del tamany que sigui i fer-lo de-

sapareïxer. Què faria un terrícola amb una arma d'aquestes?

Quan hom pensa en fer-los una pregunta, sense que hàgim de moure els llavis ells ja donen la resposta, en l'idioma que sigui ja que parlen tots els idiomes perfectament: tenen el Do de Llengües.

Quan hom està conversant amb un venusí, els altres van a la seva feina, a la tasca que hagin de fer, sense aturar-se. Ells no són com nosaltres, que ens apleguem a mirar i a criticar algú que tingui un defecte físic. M'he mirat a mi mateix essent a Venus, he comparat la meua figura amb la d'ells i fa vergonya, hom queda com un goril·la. No obstant això, a ningú li crida l'atenció, tothom passa sense fer-ne cas i sense cap sorpresa. És una cultura mai vista.

Ara descriuré com és el sol, la natura, la seva forma de vida i com treballen ells.

La terra a Venus no és compacta ni pesada com la nostra, sinó lleugera, suau. Pel que fa a les pedres, ens imaginem les del nostre planeta i no és així. Hi ha pedres grans, petites, de tot, però no tenen el pes d'aquí, no són denses. Hom pot ai-

xecar una pedra que aquí pesa quilos i allí pesa uns quants grams, res, perquè són lleugeres i d'un material suau.

Els arbres no són gegants, la vegetació no té espines, a la muntanya no hi ha lianes que barrin el pas. Hom pot endinsar-se a qualsevol muntanya sense haver de dur un matxet o un ganivet perquè no hi ha res per tallar. No hi ha perill enlloc.

Els arbres fruiters es planten fins i tot a les terrasses de les cases, en testos, amb terra molt adobada per tal que donin fruits. Allí ningú no agafa una fruita perquè sí, perquè li dóna la gana, sinó que esperen a que estiguin al punt, madures. Les agafen amb un aparell sense tocar-les amb la mà i van per unes canonades a uns tancs d'aigües molt netes que estan en revolució, on passen per una neteja especial. Després d'ésser rentades surten per una altra canonada fins a unes màquines on queden polvoritzades. D'aquí passen a un altre recipient on els afegeixen més vitamines, no vitamines químiques sinó naturals. Això ho envasen hermèticament i aquest és un dels seus aliments.

Pel que fa al mar, crec que voldrem comparar el nostre amb el d'ells però el seu és completament

blau, com una llacuna quieta que no es mou per cap costat, sense onades, on es pot veure la fondària sense necessitat de cap aparell artificial.

Els peixos són extremadament mansos, no tenen por de ningú. Tenen sectors del mar on ells alimenten els peixos amb moltes vitamines i quan necessiten menjar-ne algun, miren quin és el més gran o el que volen utilitzar. Llavors posen una xarxa amb molta cura per no maltractar ni espantar els altres peixos. Els treuen i els esbudellen.

Després, mitjançant unes cintes transportadores, van a uns tancs d'aigües molt netes que estan en revolució i passen per una neteja única. Això sense tocar-los amb la mà. D'aquí passen a unes màquines d'on el peix surt polvoritzat. A aquest peix li afegeixen més vitamines naturals i aquest és un altre dels seus aliments, a l'igual que les hortalisses. Allí ningú menja carn de cap tipus.

Hi ha el que podem anomenar restaurants, per tal que m'entenguin millor, on ells arriben i s'asseuen a la taula. Com que allí tots els habitants llegeixen el pensament, sense que calgui demanar el menjar que es vol, arriba el plat, sense ni tan sols moure els llavis. No s'usen els agraï-

ments ni aquestes coses que fem aquí. Quan s'ha menjat, hom s'aixeca de la taula i no ha de preguntar quant val o quant li dec o moltes gràcies perquè tothom, amb un moviment de cap, dóna les gràcies.

Les botigues de roba són exactament igual. Quan es volen canviar van a una botiga i de seguida els donen roba i calçat. Allí mateix poden prémer un botó a la paret i es forma una cambra fosca, on es canvien i es banyen si volen, prement un altre botó surt el raig d'aigua. Tot seguit hom torna la roba que s'acaba de treure, per tal que passi per una neteja especial. No hi ha distinció en la roba ni en el calçat: és uniforme per a tots.

Ningú té casa allí. Quan una parella de venusins té son o vol descansar, prem un botó d'una casa o edifici, on es forma una cambra fosca. Prem un altre botó i surt el llit. No hi ha necessitat de dir "això és meu", sinó que és de qui ho necessita, sense demanar permís a ningú.

Els carrers de Venus no són com els nostres. Les avingudes circulen com una cinta transportadora d'aquí. No hi ha accidents de cap mena perquè tot està en ordre. Els vehicles són plataformes molt

maques, molt decorades. Surten, arriben al seu destí i baixa la plataforma amb gent i tot. No és la gent qui baixa sinó la plataforma. Aleshores puja una altra plataforma que ja està llesta amb altra gent, per tal de seguir el seu viatge. Aquests carrers es mouen amb energia solar. Qualsevol maquinària funciona amb energia solar. Allí no s'usa l'oli ni la gasolina ni res que contamina. Per això no hi ha contaminació.

Per a fer les cases o edificis, ells no van amunt com aquí, on es puja a molts metres d'alçada a treballar. Tots treballen des de terra. La teulada de la casa és el primer que fan, després mitjançant uns rodets aixequen aquesta planta i segueixen construint l'altre pis. Quan està acabat, el pugen novament amb els rodets i així successivament, d'acord amb el nombre de pisos que vulguin fer, sense córrer risc d'accidents.

Els venusins, homes i dones, treballen dues hores diàries, cadascú en la seva professió. Allí no hi ha diners i ningú és amo de res. Tots tenen dret a tot i treballen per a tots. No hi ha el Senyor Tal ni el Senyor Qual perquè existeix la igualtat. La llei és treballar dues hores diàries per tal que no hi hagi fam ni misèria.

Amb els poders i les facultats que tenen, posen la Natura a treballar: fan ploure quan volen, fan lluir el Sol i el tapen quan volen, no és com nosaltres, que estem manats per la Natura.

No existeixen els permisos: "doni'm permís per anar a un altre planeta", no. Allí cada venusí pot agafar una nau de l'estació on es troben per anar on vulgui, ja sigui a un altre planeta o a altres galàxies, sense demanar-ho a ningú. Hi ha llibertat total, amb el compromís de deixar la nau on la va trobar quan torni, per tal que algú altre l'agafi. No hi ha fronteres ni paperassa de cap mena.

Us faig saber que a Venus no hi ha famílies com al nostre planeta, allà només hi ha parelles. No tenen esglésies ni mossens per a casar-los. S'uneixen amb la seva ànima bessona o la seva mitja taronja, com es digui, que és el complement de cada ésser humà. No hi ha religions de cap mena, la religió és el respecte mutu, a la vida i als demés.

No existeix la fornicació com aquí, ja que els terrícoles són pitjors que les bèsties. Ells usen el que ensenya la Gnosi: la Castedat Científica o Transmutació de les Energies. Per això s'allar-

guen la vida com volen, perquè l'energia és la mateixa vida d'un. En canvi, al nostre planeta es veu vellesa en la gent que no té pas massa anys, degut a la fornicació.

Quan se'ls dona la mà hom sent un corrent elèctric que l'enrampa, com si agafés energia, ja que ells són energètics. Ells no són fornicaris com aquí. Aquesta energia els hi dona la Castedat Científica.

S'uneixen sexualment per tal de crear un fill sense l'acte fornicari, perquè només amb un espermatozoide que s'escapi n'hi ha prou per a donar un cos físic a una ànima que vulgui venir a preparar-se. No hi ha degeneració sexual com hi ha aquí, on els sacerdots ja fins i tot estan casant homosexuals. L'homosexualitat no existeix en ells, són homes veritables i dones veritables. Totes aquestes atrocitats sexuals no es veuen sinó al nostre planeta, ja que en els altres saben reproduir-se sense caure en la fornicació.

Quan neix un infant, el traslladen a una clínica amb totes les atencions que fan al cas, on rep una alimentació especial fins que té l'edat per a estudiar. Quan ja té l'edat per començar a prepa-

rar-se va a un col·legi que és un taller immens on aprendrà tot el necessari, a nivell pràctic. Els directors d'aquest col·legi, per tal d'estudiar la vocació que porta aquesta ànima, l'ensenyen a fer anar les màquines i el deixen que desenvolupi les idees que porta.

Quan el nen té idees per fabricar alguna cosa, els professors o mestres l'ajuden a complementar-les, fins que fa l'aparell que vol. I així fan successivament amb tota la Humanitat. Així doncs, a Venus no hi ha ignorants, tots estan preparats per a l'ascens material i espiritual.

La vida a Mart

La vida a Mart és exactament igual que la de Venus. Hi ha llibertat en tot. Els marcians poden moure's per tots els racons del planeta sense necessitat de paperassa, passaports, ni res d'això, i sense permís de ningú. Allà on arriben hi ha llit, menjar i roba per a canviar-se, a qualsevol part de Mart. És a dir, allà on siguin troben tot el que necessiten perquè no hi ha fronteres sinó plena llibertat. Així mateix és als altres planetes del nostre Sistema Solar.

Els marcians tenen un cos més gruixut que els venusins, visiblement més dràstic ja que ells pertanyen al raig de la força.

A Mart tothom vesteix uniforme de soldat: l'escut, el casc, l'armadura, totes aquestes vestidures de guerra són d'un material semblant al bronze. Ells s'han destacat perquè són guerrers en un cent per cent, però no guerrers com podríem qualificar-los aquí. Entre ells no hi ha guerres ni tampoc amb els altres planetes. La seva guerra és contra el mal, a combatre el mal, no els uns contra els altres.

Us faig saber que en aquests planetes ningú treballa a força bruta com en el nostre món, ningú sua. No arriben mai al cansament perquè allà qui treballa són les màquines, totes mogudes per energia solar. Ells el que fan és portar les màquines i es van rellevant. Tot es mou mitjançant la saviesa que tenen.

Tan poderosos són els extraterrestres, que neixen, creixen i moren a voluntat. Quan al cap de molts anys es cansen de tenir el cos físic i volen canviar, moren i els posen en una cavitat que hi ha a la paret, exactament del mateix tamany que

el seu cos. Tanquen una porteta i premen un botó. En qüestió de minuts queda fet cendres. Si no ha mort totalment, aleshores el botó no funciona i el treuen per tal que acabi de morir. Allà no hi ha cementiris, les cendres les escampen sota un arbre o les enterren. Ningú plora perquè hagi mort una persona: la mort és per a ells tan sols un canvi de vestit.

En aquests mons no hi ha involució a les plantes, als animals, a la Humanitat ni als planetes. Tot està ascendint. En canvi, aquí anem en descens amb el planeta i tot tal com els fets estan demostrant. No hi ha plagues com les de mosques o mosquits, que perjudiquen la salut, ni tampoc l'amenaça de rèptils.

A Mart i als altres planetes la llei és el respecte mutu entre uns i altres, amb els demés, amb la vida i amb tot. Ells respecten el lliure albir de cada persona. No és com aquests terrícoles, que volen apoderar-se del món a cop de pistola i d'amenaques. Estan molt equivocats els senyors nord-americans amb les seves pel·lícules i revistes.

Així doncs, estic descrivint una mica sobre Mart per fer veure als nord-americans que no saben

res de la vida a altres mons, ja que neguen la vida de Mart i els restants planetes.

Jo no uso telescopis ni coses artificials per a adonar-me de l'Univers. Sé menar els meus cossos interns a plena voluntat i consciència. La Gnosi em va donar les claus, vaig dur a la pràctica el que em van ensenyar i el resultat és aquest: Coneixer. Perquè coneix qui té Coneixement. Qui no té Coneixement és aquell que parla d'allò que no coneix. Portada a la pràctica, la Gnosi no té res amb que pugui comparar-se, sobrepassa totes les barreres i obstacles que es presentin.

Les Naus Interplanetàries

Anem a explicar una mica sobre les naus interplanetàries. Els científics les ignoren o les posen en dubte i fan així dubtar a la Humanitat sobre l'existència d'aquestes naus.

Totes les naus interplanetàries es mouen amb energia solar. Són d'un material que aquí no hi és, que és a prova de bales i de tot. Són d'una peça, no tenen soldadures, ni juntes ni reblons i es menen per mitjà de botons.

Porten dos tubs horitzontals d'un material que no existeix en aquest planeta, lleuger, molt semblant a l'alumini però més lluent i més resistent. Aquests tubs travessen la nau des del davant cap al darrere. Pel davant és per on entra l'energia solar i pel darrere surt l'energia cremada, que són les cues de foc que van deixant les naus per on passen.

No totes són rodones perquè hi ha un model allargat, en forma de cigar, capaç de transportar centenars de persones. Així doncs, no totes són del mateix model ni del mateix tamany. Aquests són els vehicles de transport dels altres planetes.

Les tripulacions d'aquestes naus es comuniquen unes amb les altres telepàticament, sense necessitat de telèfons ni televisió ni cap cosa d'aquest estil. Tenen totes les seves facultats despertes.

Qualsevol terrícola d'aquests que bramen tant fort, com els senyors nord-americans i d'altres potències, que creuen ser els únics que saben, què fan aquests pobres ignorants, sense conèixer veritablement les meravelles que hi ha en altres planetes?

Les naus interplanetàries dels extraterrestres estan llestes, preparades per sortir a rescatar totes aquelles persones que estiguin treballant amb la fórmula que es dona en aquest llibre. Ells saben. No cal cridar-los perquè ens coneixen per dins i per fora. El rescat serà a les naus, quan arribi el moment. Són molt pocs, comptats amb els dits de les mans, els que ho assoliran, perquè ningú vol treballar sinó que tot ho porten a la ment i de la ment surten les teories, és el mateix ego qui les treu. Aquí necessitem fets: començar d'una vegada el treball que hem de fer.

Faig aquesta narració amb la finalitat que tothom sàpiga d'una vegada la veritat, que no som els únics habitants del nostre sistema solar i la nostra galàxia sinó que som allò més inferior. Els països que es creuen que són les grans potències i que ho saben tot, amb els seus fets estan demostrant el contrari. Amb les atrocitats que estan cometent contra ells mateixos i contra els demés, demostren la qualitat d'humanitat que som. Que no em vinguin a explicar aquests comptes que s'inventen ells perquè jo sí que conec.

Per això escric aquest llibre, perquè vegi la Humanitat com la tenen enredada amb pures men-

tides i amenaces, els senyors nord-americans i els senyors científics. Això que dic ho mantinc en tot moment i si em toca morir per mantenir la veritat, moriré.

LA MORT

Aquest capítol esotèricament es titula "La Mort", perquè aquell que comença a desintegrar els seus defectes comença a sortir del cercle on està ficada tota la Humanitat. Aleshores, quan el conviden a fer una malifeta els altres diuen: "No serveix per a res, aquest és un mort", perquè no segueix el camí de la resta de la Humanitat.

Cada ésser humà porta dintre seu una Espurna Divina que s'anomena Ànima, Budhata o Essència, en fi, té diversos noms, però en realitat és una espurna divina que ens impulsa i ens dona força per a emprendre un treball espiritual, com el que els estic ensenyant. Aquesta Essència o Ànima es troba atrapada en totes les nostres maldats, defectes o jos psicològics que esotèricament s'anomenen "Ego". Aquests són els que no la deixen manifestar amb llibertat perquè agafen la veu i el comandament de la persona.

Amb el treball de la desintegració dels defectes va creixent, es va enfortint, va manifestant-se amb més claredat, amb més força. Es va convertint en Ànima.

Donaré un exemple: aquest arbre està dret sobre les arrels principals, elles no l'alimenten sinó que únicament el sostenen contra el vent i el seu ma-

teix pes per tal de no caure, no esfondrar-se. I les arrels petitíssimes són les que s'estenen per la superfície de la terra i van nodrint la saba per tal d'alimentar-lo.

Així mateix és l'Ego nostre o de la Humanitat. Les arrels gruixudes que sostenen l'arbre simbolitzen els defectes capitals com la luxúria, la revenja, la ira, l'orgull i d'altres. I les arrels petites representen els detalls, aquelles manifestacions minúscules que pertanyen a tal o qual defecte, que no creiem que siguin defectes però que en són l'alimentació. L'ego s'alimenta per tots aquests detalls minúsculs, que tenim en gran quantitat.

Cal que comencem a autoobservar-nos per a veure els milers i milers de detalls negatius que tenim, que són els que sostenen el tronc. Així li cal, a tot aquell que vulgui salvar-se del desastre que ve, posar-se a treure l'alimentació a aquest arbre, que són les arrels minúscules. Detalls negatius com els mals pensaments, l'odi, l'enveja que hom sent contra altres persones, l'ambició, agafar monedes i coses insignificants, dir mentides, dir paraules plenes d'orgull, la cobdícia, en fi, totes aquestes coses que en el fons són negatives, cal que hom comenci a desintegrar-les seriosament.

Hi ha una altra espurna divina dins nostre que s'anomena la Mare Divina, la missió de la qual és desintegrar els defectes amb una llança que ella té. Per minúscul que sigui el detall cal que demaneu a la MARE DIVINA interna: **"Mare meva, treu-me aquest defecte i desintegra'l amb la teva llança"**. Ella així ho farà perquè aquesta és la seva missió, ajudar-nos d'aquesta forma per tal d'anar-nos alliberant. Així l'arbre no creix més sinó que es van desnodrint, es va assecant.

El que ensenyo aquí és per a dur-ho a la pràctica, als fets: allà on aneu, estigueu treballant o fent el que sigui, heu de posar atenció a la ment, al cor i al sexe. Són els tres centres per on es manifesta qualsevol defecte i quan un element s'està manifestant, sigui en qualsevol d'aquests centres, de seguida ve la petició a la Mare Divina, per tal que ella procedeixi a desintegrar-lo.

Amb aquest treball que estic ensenyant de la mort de l'ego, hom adquireix la Castedat Científica i aprèn a estimar la Humanitat. Qui no treballi amb la desintegració dels defectes no podrà arribar mai a la Castedat ni podrà arribar mai a sentir amor pels demés, perquè no s'estima a sí mateix.

La desintegració dels defectes i el desdoblament astral són les **ÚNIQUES FÓRMULES** que hi ha per al rescat.

EL DESDOBLAMENT ASTRAL

Estimat lector,

Com que parlem de l'astral, vull preguntar-vos si heu somiat persones que han mort fa anys, llocs i persones que no coneixeu físicament, allò que el comú de la gent anomena somnis: "Aquesta nit he somiat tal cosa". Però ningú s'atura a pensar, per què estava somiant en altres llocs, si el cos físic estava descansant al llit?

Aquest és el Pla Astral o Cinquena Dimensió, on no existeix el pes ni la distància, a la qual pertany el Cos Astral, un cos exactament igual que el físic, energètic, que es mou a grans velocitats, com el pensament, capacitat per a investigar tot el que vulgui de l'Univers.

A la Cinquena Dimensió ens movem, investiguem, coneixem el que són els Àngels, la Verge i totes les Jerarquies, que es mouen, parlen i ensenyen una Saviesa que no està escrita als llibres,

que està fora de la ment humana. Quan hom vol saber per sí mateix allò que la gent anomena Ocultisme, allà es coneix i deixa d'ésser ocult.

El que interessa és no sortir inconscient, adormit, sinó sortir conscientment del cos físic i moure's a plena voluntat. Així, estimat lector, si poseu en pràctica la sortida en astral, us donaré els mantres que he practicat i que sé que donen resultats positius. Un mantra és una paraula màgica que ens permet sortir del cos físic i tornar a ell, amb plena consciència.

Ajaieu-vos, relaxeu el cos i pronuncieu aquestes paraules màgiques unes 3 o 5 vegades, verbalment i després seguiu-les repetint mentalment. Quan sentiu que passa una corrent per tot el cos, de cap a peus, que perdeu com la força i entra una mandra tal que no us voleu moure, heu d'aixecar-vos amb molta cura, sense agitar-vos, posar-vos dret i fer un saltet, que tot seguit quedareu flotant.

No tingueu por, ni sorpresa ni molta alegria, quan us veieu flotant en cos astral: això ho fan tots els éssers humans i res els ha succeït. El que

passa és que surten inconscientment i no fan les coses a voluntat.

Tots nosaltres tenim el nostre Esperit Diví, a qui anomenen Pare. Tan aviat com us veieu flotant a l'aire, digueu: "Pare meu, porta'm a l'Església Gnòstica" o allà on vulgueu anar o conèixer, i ell us hi portarà immediatament, tan ràpid com un llampec. Allà rebreu l'ensenyança directament de les Jerarquies.

Així és que hom va adquirint la veritable Saviesa, que no es troba escrita als llibres ni l'ensenyen a les universitats ni enlloc. Tant de bo que ho feu cada nit.

Mantra **LA RA S**: aquest mantra es pronuncia allargant el so de cada síl·laba:

Lllllaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa
Rrrrrrrrrrrraaaaaaaaaaaaaa
Sssssssssssssssss (com un xiulet).

Un altre mantra per a sortir en cos astral:
FA RA ON

Faaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa Rrrrrrrrrrrraaaaaaaaaa
Oooooooooonnnnnnnnnnn.

Us donaré una altra clau per a despertar consciència en dimensions superiors:

Tot el que veiem aquí, el que ens envolta, les cases, la gent, els cotxes, té un doble que és l'astral. Quan hom vol diferenciar on es troba, si està físicament o en astral, mira tot el que l'envolta, les persones, les cases, el lloc i es fa aquesta pregunta: "Per què estic veient tal o qual cosa?" Amb estranyesa. "Estic en cos astral o en cos físic?" i fa un saltet amb la intenció de quedar flotant.

No cal que salti un metre, amb uns centímetres que s'aixequi del terra ja sap si està físicament o no. Si no flota és perquè està físicament i si flota és perquè està en cos astral. Aleshores en veure's flotant, ha de demanar immediatament al Pare Intern que el dugui a l'Església Gnòstica o que el porti al lloc que hom desitja conèixer.

Feu-ho diàriament, totes les vegades que pugueu durant el dia, a la feina o allà on estigueu i veureu els resultats.

Sostinc el que escric en aquest llibre perquè conec, estic segur del que dic perquè he investigat a fons amb el meu cos astral, que és el que em permet adonar-me de tot, minuciosament.

NOTA FINAL

Aquestes fórmules les dono a la Humanitat, perquè qui vulgui veritablement salvar-se del cataclisme que ve, ha de començar d'una vegada a desintegrar el jo psicològic, o sigui, tots els nostres defectes, que són milers. Ha de capacitar-se, per tal que en el moment del rescat el portin a un lloc segur, on res li passarà i on pugui continuar treballant sobre si mateix, fins a arribar a l'Alliberació. Aquest serà qui aconseguirà escapar del desastre.

La Justícia Divina anomena aquesta Humanitat "la collita perduda", és a dir, que no hi ha res a fer. La destrucció que ve és perquè els Déus ja no poden fer res més per a nosaltres. Així doncs, que a la Jerarquia ningú l'agafarà de sorpresa, tot està planejat.

Amable lector: estic parlant molt clar per a que entengueu la necessitat que hi ha de llançar-se a treballar seriosament, perquè a qui està treballant se'l treu del perill. Això no és pas per a que

en formeu teories ni discussions sinó per a que experimenteu la veritable ensenyança que us estic donant en aquest llibre, ja que no ens queda res més on apel·lar.

No sóc un fica pors, sóc un ésser humà que us està advertint del que ve i del que passarà. Això que us dic és molt seriós. Qui té temor de Déu es posa a treballar contra els seus defectes, que són els que ens aïllen del Pare.

Em podria estendre més sobre la part esotèrica, però no vull prendre-us el temps sinó lluitar per a que cadascú dugui a terme el treball que ensenyo. Aquest és el camí a seguir, i no vull que ningú es perdi.

ÍNDEX GENERAL

	Pàgina
Introducció	7
Hercòlubus o Planeta Vermell	9
Els assaigs nuclears i l'oceà	15
Els extraterrestres	21
La Vida a Venus	22
La Vida a Mart	30
Les Naus Interplanetàries	33
La Mort	37
El Desdoblament Astral	43
Nota Final	49
Amic Lector	51
Índex General	53

**El que afirmo en aquest llibre és
una profecia a molt curt
termini, perquè em consta el
final del planeta, el conec.
No estic espantant sinó
prevenint, tinc angouxa
per aquesta pobra
Humanitat ja que els
fets no es fan esperar i
cal no perdre temps en
coses il·lusòries.**

ISBN 84-609-2880-2

9 788460 928805